

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.812 van 2 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
 - 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 december 2004, verklaart er zich op 11 december 2007 voor de derde maal vluchteling.
 - 1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 18 juni 2008, verstuurd op 19 juni 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. U bent geboren in 1979 en bent afkomstig van het dorp Sursanak in de provincie Wardak. Op uw achtste verhuisde u met uw familie naar Kabul en later, ten tijde van het Taliban-regime, woonde u in Iran. Na de val van de Taliban keerde u terug naar uw dorp in Wardak. Eind 1381 (eind 2002, begin 2003 volgens de Gregoriaanse

kalender) werd u er gedwongen om te huwen met Habibeh. Deze vrouw, van wie u eigenlijk niet hield, overleed zeven of acht maanden later. Nog voordat zij stierf, was u evenwel al een buitenechtelijke relatie begonnen met de schoondochter van uw oom, Leyla genaamd. Leyla was gehuwd met de zoon van uw oom, Nazer genaamd. Op 14/08/1383 (05/07/2004) werden u en Leyla samen betrapt door Nazer. Nazer en zijn oudere broer Taleb bonden u vervolgens vast en riepen de mensen van het dorp samen. De dorpsoudsten oordeelden dat niet het volk maar een rechtbank over uw lot moest beslissen. U vreesde echter dat Nazer u hoe dan ook zou doden. Uw vader en uw oom hadden bovendien al erg lang ruzie met elkaar. Uw vader zei u dat u Afghanistan beter kon verlaten. Een vriend van u, Sharif genaamd, bracht u die nacht weg. U reisde via Iran en Turkije naar Europa. Op 21 december 2004 ging u een eerste maal asiel aanvragen bij de Belgische asielinstanties. Het Commissariaat-generaal nam op 8 juli 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 17 oktober 2006 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 21 mei 2007 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam op 23 augustus 2007 een soortgelijke beslissing. Op 11 december 2007 verklaarde u zich een derde keer vluchteling. U vreest de algemene situatie van onveiligheid in Wardak en vraagt daarom de subsidiaire beschermingsstatus aan. U verklaart nog steeds de mensen te vrezen met wie u eertijds problemen had. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u enkele internetartikels betreffende de algemene situatie in Wardak neer.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker legde bij de derde asielaanvraag geen nieuwe documenten neer, waardoor aan de vorige weigeringsbeslissingen van de Commissaris-generaal (gestoeld op frauduleuze documenten) geen afbreuk gedaan kan worden;
- verzoeker maakt niet aannemelijk teruggekeerd te zijn naar Wardak in de periode 2001-2004, zijn verblijf aldaar is ongeloofwaardig maar ook zijn ware afkomst wordt in twijfel getrokken, waardoor hij evenmin aanspraak maakt op subsidiaire bescherming.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling niet weerlegt in haar verzoekschrift, noch hiervoor een aannemelijke verklaring geeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van de verzoekende partij kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad in het kader van verzoekers tweede aanvraag. In dat arrest, d.d. 23 augustus 2007, werd verzoekers aanvraag tot subsidiaire bescherming geweigerd daar het district Daimirdad niet te vinden is op de UNHCR lijst van onveilige gebieden. Sinds 11 november 2007 staat het bewuste

district wel op de lijst, reden waardoor verzoeker een nieuwe asielaanvraag indiende. In de bestreden beslissing stelt de Commissaris-generaal echter dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde terugkeer naar Daimirdad in 2001 en zijn verblijf aldaar tot 2004. Met deze redenering schendt de Commissaris-generaal het artikel 23 van het Gerechtelijk Wetboek, dat het gezag van rechterlijk gewijsde van juridische beslissingen voorschrijft. De Commissaris-generaal had de inhoud van het arrest van de Raad moeten respecteren, en aldus de subsidiaire bescherming beoordelen vanuit het onveilige district Daimirdad.

2. Waar verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 27 augustus 2007 geschonden heeft merkt de Raad het volgende op. De Commissaris-generaal is enkel gebonden door het gezag van gewijsde van een arrest indien dit berust op dezelfde zaak tussen dezelfde partijen met dezelfde vordering hetgeen in casu niet het geval is aangezien het om een nieuwe asielaanvraag gaat die in overweging werd genomen slechts nadat werd vastgesteld dat nieuwe feiten of situaties werden aangebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerdere procedure.
3. Verzoeker betoogt verder dat de Commissaris-generaal onterecht een nieuwe voorwaarde aan de wet toevoegt door een recent verblijf te vereisen. Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk sterk verbonden is met zijn provincie en district, hij zou er immers jarenlang gewoond hebben, en niet met Kabul, noch met Iran. Hij betwist onvoldoende kennis te hebben over zijn streek van oorsprong en wijst op de vele elementen die hij wel correct wist naar voor te brengen. De bestreden beslissing zou wegens dit alles een adequate motivering ontberen, zoals nochtans vereist door de wet van 29 juli 1991.
4. De Raad heeft bij het nemen van zijn arrest op 27 augustus 2007 enkel rekening gehouden met de concrete gegevens van het dossier die hem op dat ogenblik bekend waren. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat naar aanleiding van de eerste asielaanvraag enkel getwijfeld werd aan de recente herkomst van verzoeker uit Afghanistan. Bij het nemen van zijn beslissing inzake de derde asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal vastgesteld dat niet enkel getwijfeld wordt aan de recente herkomst maar eveneens aan de daadwerkelijke afkomst van verzoeker uit Afghanistan.

De onwaarachtigheid van zijn afkomst uit Daimirdad werd door de Commissaris-generaal uitvoerig en overtuigend gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in elementen naar voor te brengen die hieraan vermogen afbreuk te doen. Het motief waarin uitgebreid wordt ingegaan op de foutieve, tegenstrijdige en warrige antwoorden die verzoeker gaf op kennisvragen over zijn beweerde streek van afkomst blijft derhalve gehandhaafd.

Verzoekers argument dat zijn kennis er nu op vooruitgegaan is omdat hem destijds door andere asielzoekers werd aangeraden om niet te veel informatie te geven is een schijnreden aangezien verzoeker ook heel wat vragen beantwoordde maar dan wel op foutieve wijze. Dat verzoeker nu plots wel blijkt geeft van enige parate kennis over zijn streek van afkomst kan dan ook niet anders verklaard worden dan dat het om louter ingestudeerde kennis gaat ter voorbereiding van het zoveelste gehoor op het Commissariaat-generaal.

Waar verzoeker verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie merkt de Raad op dat deze geen precedentswaarde heeft en ieder individueel dossier beoordeeld wordt op zijn eigen verdiensten.

Inzake verzoekers betoog omtrent de vermeende extralegale voorwaarde van het recente verblijf stelt de Raad nogmaals vast dat de bestreden beslissing poneert dat verzoekers verklaringen dermate verwarrend zijn dat het niet zozeer zijn recente herkomst is die in twijfel wordt getrokken maar eerder zijn afkomst uit Afghanistan. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

In de bestreden beslissing kon bijgevolg op wettige wijze tot het niet-toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus worden besloten, doordat het voor het Commissariaat-generaal “vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en leefsituatie jaren voor zijn beweerde vertrek”. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is. Er werd geen schending aangetoond van de wet van 29 juli 1991.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 december 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.